

καὶ σήμερον βασιλίσκοι. — Οἱ βασιλίσκοι, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτηθεὶς, ἦσαν, φίλε μου, ὀκτάποδες· ἐπειδὴ δὲ ὀκτάποδα ζῶα δὲν εὐρίσκονται πλέον, ἐκτὸς μόνον τῶν θλασσίων ὀκταποδίων, ἐξέλιπον καὶ οἱ βασιλίσκοι. — Λάθος ἔχετε, κύριε, υπέλαβε τρίτος τις χωρικός. Ἐὰν δὲν σώζονται ὀκτάποδες βασιλίσκοι, σώζονται ὅμως πολλοὶ δίποδες, καὶ τούτους εὐρίσκετε εὐκόλως εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσι διόλου, τὴν τάξιν τῶν . . . λογισμάτων.

Καὶ ταῦτα μὲν ὀρκίζομαι ὅτι ἤκουσα· ἐγὼ ὅμως βεβαιῶ ὅτι ὑπάρχουσι καὶ σήμερον ζῶα ὀνομαζόμενα βασιλίσκοι· εἶναι δὲ δύο εἶδων.

Τὸ πρῶτον εἶδος ἐξεικονίζεται ἀπὸ τὸ παρακαίμενον ξυλογράφημα, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰς νήσους Ἀμβροίνην καὶ Ἰάβην, κειμένας τὴν μὲν κατὰ τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Μελαισίας, τὴν δὲ κατὰ τὸ τῆς Σύνδης. Διαιτῶνται δὲ παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ τρέφονται ἐκ τῶν καρπῶν τῶν δένδρων εἰς ἃ εὐχερῶς ἀναβαίνουν. Τὸ χρώμα αὐτῶν εἶναι ὑποπράσινον μετὰ μελαίνων γραμμῶν, εἰς δὲ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ πλευρὰ ἔχουσι λευκὰ στίγματα. Ἐχουσι δὲ μέγεθος τεσσάρων γαλλικῶν ποδῶν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς οὐρᾶς, τρεῖς οὗτος μακροτέρως τοῦ λοιποῦ σώματος.

Καθὼς οὕτε κατὰ τὸ σῶμα, ἐπίσης οὕτε κατὰ τὰς διαθέσεις οἱ βασιλίσκοι οὗτοι ὁμοιάζουσι τοῖς ἀρχαίοις· διότι εἶναι ἡμεροί, καὶ τὸ κρέας ἔχουσι γλυκὺ καὶ προσομοιάζον τὸ τῆς δορκάδος· διὸ καὶ τρώγουσιν αὐτὸ οἱ κάτοικοι τῶν εἰρημένων νήσων.

Τὸ ἕτερον εἶδος τῶν βασιλίσκων παρεμφέρει πρὸς τὰς σαύρας καὶ λέγεται ἀμφίδιον. Πατρίδα ἔχουσιν οὗτοι τὴν Ἀμερικὴν, σῶμα φοιιδωτὸν καὶ κέρκον ὡσαύτως μακράν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω, ἐγὼ ὁ γράφων, ἱκανὰς εἰδήσεις, ἀρκοῦμαι μόνον εἰς τὸ νὰ τοὺς καταδείξω.

σαρος. Καθὰ οὗτος λέγει ἐν προοίμῳ, σκοπὸς τῆς μεταφράσεως ὑπάρχει τὸ νὰ δειχθῇ καὶ πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτὴ ἐκείνη ἡ τῶν Ἀποστόλων, διατηρηθεῖσα ἀναλλοίωτος καὶ ἀπαραχάρακτος μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ὅτι ἀξιόλογος ἡ ἰδέα τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἐπέτυχε θαυμασίως, ἀπόδειξιν ἔχομεν τὰς κρίσεις πολλῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων περὶ τοῦ πονήματος τούτου (*). Ὅπως ὀφείλομεν, ἀνιχνεύοντες τὴν ἱστορίαν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ δουλείας, καὶ καθιστάνοντες γνωστὰς τὰς ἀρετὰς δι' ὧν ἔσωσε τὸν ἴδιον ἐθνισμόν, νὰ στηλιτεύσωμεν τὸ ἐσφαλμένον ἢ τὸ ἐπιβουλὸν τῶν περὶ ἡμῶν ἰδεῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, οὕτως ὀφείλομεν διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἐξελέγχωμεν τὴν συκοφαντίαν καὶ νὰ καταστρέφωμεν τὴν παράλογον καὶ ἀνυποστήρικτον δόξαν ὅτι ἡμεῖς παρεκκλίνομεν τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ἐχάραξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ αἱ ἐπτὰ Σύνοδοι. Χρέος ἔχομεν ν' ἀποδεικνύωμεν ὅτι κεινοτομίαν περὶ τὰ δόγματα οὐδεμίαν ἡμεῖς κατειργάσθημεν, φέροντες ἐξαιρέτως εἰς μαρτυρίαν αὐτὴν τὴν ὁμόθυμον καὶ κατὰ πάντα σύμφωνον πίστιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ τοι εἰς πολλάς πολιτικὰς διαιρέσεις κεχωρισμένη, προσδίδει ὅμως ἀναλλοιώτως τὰ αὐτά.

Τοιαῦται ἐν γένει καὶ αἱ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων παρατηρήσεις μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Κ. Ποτετσάρου δημοσιευθείσης κατηχήσεως. Ἡ Clerical Journal πρὸ πάντων δι' ἐκτενεστέρου ἄρθρου ἐκθειάζει τὴν ἰδέαν τοῦ μεταφραστοῦ, α καθόσον, λέγει, τὰ περὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας γινώσκομεν ὀλίγον ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκ πληροφοριῶν καὶ διηγήσεων περιηγητῶν, αἵτινες ἢ εἶναι ἀτελεῖς, ἢ μεροληπτικαὶ ἢ ἐπιπόλαιοι. Ἡ Ῥώμη, προσθέτει, ὀνομάζει, ταύτην σχισματικὴν, ὡς καὶ τὴν ἡμετέραν αἵρετικὴν. Καὶ ὅμως ἡ θρησκευτικὴ ὁμολογία ἡ ἐπὶ πολλάς ἑκατονταετηρίδας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων αὐτῶν, διασπαρεῖσα εἰς τοσαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔθνη, καὶ ὁπαδοὺς ἔχουσα τοιοῦτους καὶ τηλικούτους συγγραφεῖς καὶ ἀγίους καὶ μάρτυρας, ἡ ἀντιστάσα εἰς τὴν τρομερὰν τῶν Μωαμεθανῶν τυραννίαν καὶ ἀποσοδήσασα τὰς πολιτικὰς ἐπιρροὰς, ἡ παραδεχομένη ὡς θεμέλιον αὐτῆς τὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς Νικαίας καὶ τοῦ Ἀθανασίου σύμβολα, καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῆς ἔλκουσα ἀπὸ αὐτῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, εἶναι ἀξία τῆς προσοχῆς ἡμῶν. »

α Αἱ ἡμέραι, προσθέτει ἡ αὐτὴ ἐφημερίς καταδεικνύουσα τὴν συγγένειαν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων θρησκείας, τῆς Μωαμεθανικῆς πλάνης εἶναι μεμετρημένοι, οἱ δὲ κυβερνῶντες τὴν

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—*—*—

The Orthodox doctrine of the apostolic Eastern church ; or, a compendium of christian theology. Translated from the Greek. To which is prefixed, an historical and explanatory essay on general catechism; and appended, a treatise on Melehisedec. — London, 1857, ἡτοι· α Ὁρθόδοξος διδασκαλία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ σύνοψις τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἥς προηγείται μὲν ἱστορικὸν καὶ ἐξηγηματικὸν δοκίμιον περὶ τῆς γενικῆς κατηχήσεως, ἔπειτα δὲ πραγματεία περὶ Μελεχισεδέκ. Ἐν Λονδίνῳ, 1857.

Τῆς μεταφράσεως ταύτης τὸ πρωτότυπον εἶναι ἡ γνωστὴ Κατήχησις τοῦ Πλάτωνος μετὰ τῶν ὑπὸ Κοραῆ προταχθέντων προλεγομένων. Μεταφραστὴς δὲ εἶναι ὁ ἐν Μαγχεστρίᾳ ὁμογενὴς Κ. Γ. Ποτέσ-

(*) Ἰδοὺ τὰ ὀνόματα ἐκείνων τὰς ὑποίας ἡμεῖς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν· — The Clerical Journal. — The British Banner. — The Journal of Sacred Literature and Biblical Record. — Manchester Examiner and Times. — The Watchman and Wesleyan Advertiser.

Ἑωσσίαν θέλουσι δώσει, ὥς ἐλπίζομεν, μείζονα ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τότε θέλομεν ἰδεῖν ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἶναι ἱκαναὶ νὰ προάξωσι καρποὺς τῶν ὁποίων τὴν μὲν ἔλλειψιν οὐδεὶς ὀρνεῖ, τὴν δὲ παρουσίαν οὐδεὶς θέλει ἐπευφημήσει μᾶλλον ἡμῶν. »

Ταυτῆς ἰδέας ἐγέννησεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἔργον τοῦ ὁμογενεοῦς Κ. Ποτεσσάρου, καὶ διὰ τοῦτο μετ' εὐγνωμοσύνης σπεύδομεν νὰ συγχωρῶμεν αὐτὸν διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς πατριωτικῆς του προθέσεως.

ΒΙΒΛΙΑΚΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φολιάδ. 202.)

—οοο—

16. Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παμφλογόνος, ψαλλομένη τῇ κς' τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ αὐτοῦ μνήμη· πρὶν μὲν συντεθεῖσα παρὰ τοῦ ποτὲ ἄλλογιμωτάτου κυρίου Στυλιανοῦ Ῥίχης, καὶ ἐκδοθεῖσα σπουδῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ποτὲ εὐγενεστάτου κυρίου Θεοδώρου Προσαλέντη· νεωστὶ δὲ δι' ἐπιμελείας καὶ ἀναλωμάτων τοῦ νῦν ἐκλαμπροτάτου κυρίου Θεοδώρου Προσαλέντη, τοῦ αὐτοῦ δισεγγόνου, χάριν εὐλαβείας μετατυπωθεῖσα. Ἐνετίχσιν, ἀχυί. Παρὰ Μιχαὴλ Ἀγγέλω τῷ Βαρβονίῳ. — Εἰς 8^{ον}. Σελ. 23.

17. Πίναξ τῶν πλέον συνηθισμένων βιβλίων τῆς ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν κοινὴν γλῶσσαν καὶ τῶν περιεχόντων ἐν αὐταῖς, καὶ σύναξις προσέτι τῶν δοξαστικῶν, ἀπολυτικίων καὶ κοντακίων τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν, μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἀγιασμοῦ, ὥς ἐν συντόμῳ, τὰ ὅποια ἐτυπώθησαν εἰς πρόχειρον χρῆσιν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, διὰ δαπάνης Θωμᾶ Κυρίτζη τοῦ ἐκ Καστορίας, ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Πέτρου Κασσιμάτη, ἱεροσοφιστοῦ Κερκυραίου. Ἐνετίχσιν, ἀψιζ'. Παρὰ Νικολάω τῷ Σάρῳ. — Εἰς 12^{ον}.

18. Ἀκολουθία τοῦ ἐν Κερκύρᾳ κατὰ Ἀγαρηνῶν ὑπερφυοῦς θαύματος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ, συντεθεῖσα εἰς ἔπαινον τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀφιερωθεῖσα τῷ εὐγενεστάτῳ καὶ ἐκλαμπροτάτῳ κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Ῥοδοστάτῳ, ἀρχοντι ἀξιωματῶ τῷ Κερκυραίῳ, εἰς δὲ τῶν πιστῶν ὠφέλειαν τύπῳ δοθεῖσα. Ἐνετίχσιν, ἔπει σωτηρίῳ ἀψιζ'. Παρὰ Νικολάω τῷ Σάρῳ. — Εἰς 4^{ον}. Σελ. 24.

Συγγραφεὺς τῆς ἀκολουθίας ταύτης εἶναι ὁ Ἀνδρέας Ἰερεὺς Μαρίνης.

19. Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ψαλλομένη ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρας τῇ κ' Μαΐου μηνός, ἐν ᾗ διέβη ἐκεῖθεν τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ παρὰ τῶν τότε φιλευσεῶν σεβασμίως ἡσπάσθη, παρὰ τοῦ ἐν Ἱερεῦσι λογιωτάτου

Βίκτορος Κλαπατζαρᾶ. Ἐνετίχσιν, ἀψιζ'. Παρὰ Νικολάω τῷ Σάρῳ.

20. Ὑμνολογίδιον, περιέχον τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὑπερφυοῦς καὶ φρικτοῦ θαύματος, γεγονότος διὰ τῆς ἁγίας καὶ σεβασμίου εἰκόνης τῆς ὑπεργίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Κασσιοπίας, ἐπὶ τῷ ἀδίκῳ τυρλωθέντι Στεφάνῳ καὶ παραδόξως ὁματωθέντι. Ἐτι δὲ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευρέμου Μαρίνου τοῦ μάρτυρος, καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ καλλινίκων Παρθένων Πίστews, Ἐλπίδος, καὶ Ἀγάπης μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σοφίας, καὶ ἐν τῷ τέλει Μεγαλυνᾶριά τινα μερικῶν Ἀγίων. Συντεθὲν παρὰ Νικολάου Τριανταφύλλου τοῦ Κερκυραίου, καὶ διὰ δαπάνης αὐτοῦ τοῖς τύποις ἐκδοθέν. Τῷ Παναγιωτάτῳ, σεφοτάτῳ τε καὶ θεοσεβεστάτῳ κυρίῳ ἡμῶν Ἱερεμίᾳ, Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, ταπεινῶς ἀφιερωθέν. Ἐνετίχσιν, ἀψιζ'. Παρὰ Νικολάω τῷ Σάρῳ. — Εἰς μέγα 8^{ον}. Σελ. 63.

21. Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Βαρβάρου τοῦ Πενταπολίτου, ψαλλομένη τῇ ις' τοῦ Μαΐου μηνός. Ἀφιερωθεῖσα τῷ παναγιωτάτῳ τε καὶ λογιωτάτῳ μεγίστῳ Πρωτοπαπᾷ τῆς θεοφρουρίτου πόλεως Κερκύρας κυρίῳ Σπυρίδωνι τῷ Βούλγαρῳ. Νῦν πρῶτον τυπωθεῖσα συνεργείᾳ τῶν τιμίων κυρίου Ἰωάννου Κουτούλη, κυρίου Αἰγυυστίου Ἀρμένη καὶ κυρίου Θεοδώρου Γιωργωτᾶ, Κυβερνητῶν τῆς μονῆς τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Βαρβάρου. Ἐνετίχσιν, ἀψιζ'. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. — Εἰς 4^{ον}. Σελ. 24.

22. Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ Ζακυνθίου, ψαλλομένη τῇ ιζ' τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, συντεθεῖσα παρὰ Γεωργίου Συμπάνδρου Ζακυνθίου, τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱεροδιακόνεις, καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ ἐκλαμπροτάτῃ καὶ περιδλεπτῇ Κοινότητι καὶ Πολιτείᾳ Ζακύνθου. Ἐνετίχσιν, ἀψιζ'. Παρὰ Νικολάω τῷ Σάρῳ 1738. — Εἰς 4^{ον}. Σελ. 40.

Μετατυπώθη τῷ 1755 παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι, καὶ τῷ 1774 παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς τὴν βρύσιν τοῦ Ἱατροῦ Γσαπραζλῆ (*).

—οοο—

Πῶς διαβάτη χορτασθῇ τὸ καθαρὸ νερό μου·
Κάθου ἐμπόσταίγε κοντὰ στὸν ἴσκιον τὸ δακὸ' μου.
Μ' ἀνάστησιν ὁ Γσαπραζλῆς, καὶ μῶχες παραγγέλαι
Νὰ θαρραπύω δροσερὰ τὰ διψασμένα χεῖλα.
Καθὼς κὶ αὐτὸς μὲ τὰ σπουδῇ καὶ πράξιν ἔχει μάθει
Νὰ θαρραπύῃ τοῦ κορμιτοῦ τοὺς πότους καὶ τὰ πόδα.

(*) Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τοῦ Βηλκρά. Ἰδε φολιάδ. 197, σελ. 199.